

ZAKECALI SME SA...s tromi profesormi - šesťdesiatnikmi Od vás samých závisí, čo z vás bude...

Na našej škole máme troch profesorov, ktorí tento rok oslávili životné jubileum – 60 rokov. Pani profesorka Schreiberová a páni profesori Horváth a Topor nám odpovedali na pár otázok a my vám prinášame ich odpovede.

● Ako si spomínate na svoje učiteľské začiatky?

p. p. Schreiberová: V začiatkoch mi bolo dobre, študenti mali rešpekt aj pred mladým učiteľom. Kedysi nebola taká voľná disciplína, akurát si ma kolegovia mýlili so žiakmi a párkrát som od profesora Mušku počula: „Kde máte vyučujúceho?“ Bola som malá, tenká, drobná, takže som sa medzi žiakmi strácala.

p. p. Topor: No, to je strašne dávno (smiech). Už si ani veľmi nespomínam. Myslím, že začiatky neboli veľmi ťažké, lebo keď je človek mladý, tak všetko ide ľahšie. Je aj generačne bližšie k študentom, ale mne ani teraz nerobí problém prispôbiť sa mladým. A do istej miery mi to pomáha tým, že sa mám vždy čo od nich naučiť.

p. p. Horváth: Prišiel som do Púchova na poslednú chvíľu - 28. augusta 1973 aj s kolegyňou, vtedy Olgou Stankovou. Plánoval som na rok, ale akosi sa kotva zasekla a teraz som tu už tridsiaty ôsmy rok. Cítil som sa v tom období viac ako študent než ako učiteľ, takže som zažíval aj priateľstvá so žiakmi, prechádzky, chodenie na hriby. Báľ som sa, aby to neprerástlo do nejakého prílišného priateľstva, takže na hodinách som sa snažil určiť pravidlá hry, z ktorých som potom uvoľňoval. Je to lepšie, než dať voľnosť, potom sa ťažko pritaľuje uzda.

● Určite máte nejaké vtipné zážitky...

Pán profesor Horváth.

p. p. Schreiberová: Tak zážitkov bolo veľa. Asi prvý, na ktorý si pamätám je, že som učila prasličky a zobrala som medzi prsty malý kúsok šešulky. Pýtala som sa, či to poznajú, ale oni sa čudovali, pretože som to mala medzi prstami, a tak nevideli nič. Vtedy som si povedala, že asi treba zmeniť metódy (smiech).

p. p. Topor: Vtipných zážitkov je nepreberné množstvo. Napríklad dnes som učil ideálny plyn a hovoril som o tom, že zrážky molekúl medzi sebou a stenami nádoby sú dokonale pružné. Pýtal som sa žiakov, čo si predstavujú pod tou pružnosťou, a jedna študentka hovorí, že tie molekuly sú asi ohybné (smiech). Tak si

Pani profesorka Schreiberová.

ich zrejme predstavuje ako nejaké ohybné tyčky.

p. p. Horváth: 1. septembra 1973 som bol predstavený v neprítomnosti. Bolo slávnostné otvorenie a ja

(Pokračovanie na str. 8)

V dňoch od 3. do 5. novembra 2010 sme navštívili dominantu českého národa – Prahu. Aký sme z nej mali pocit? Skutočne je taká úžasná, ako sa o nej hovorí? Poviem vám jedno, ak sa tam chystáte, neváhajte ani chvíľu.

O Prahu sa často hovorí ako o prekrásnom meste. Je označovaná ako majestátna, starobylá, výnimočná. Sám môžem potvrdiť, že ani jeden z týchto prívlastkov nie je prehnaný. Pripomína mi historické talianske mestá, ale akoby som v nej chvíľami nemal pocit, že sa nachádzam v Českej republike. Je celkom normálne, že keď sa prejdete po Václavskom námestí, z rozhovorov ľudí ani raz nezapočujete češtinu. Na začiatku ma dosť šokovalo, že všetci okoloidúci rozprávali po nemecky, japonsky, francúzsky, anglicky, ale to, čo ma prekvapilo ešte omnoho viac bolo, že ani s predavcami v mnohých obchodoch sa nedalo dohodnúť po česky.

Väčšina z nás sa tešila, že uvidí známu smrtku na pražskom Orloji. Tí z nás, ktorí po prvýkrát uvideli Orloj na vlastné oči, sa sami seba skepticky pýtali: „To je ono?“. Čakali sme niečo omnoho väčšie. Smrťka so zvončekom v ruke je taká drobná, že ani nemôže vyzerat hrozivo. V ničom inom však Praha nesklamala.

Videli sme Pražskú bránu – začiatok kráľovskej cesty, Karlov most s jeho krásnymi sochami, Václavské a Staromestské námestie, Katedrálu

Stovežatá pamätihodnosť

CEZPOINÉ EXPEDÍCIE

svätého Víta, ktorá je taká obrovská a prekrásna, až som pocítil zimomriavky. Taktiež sme navštívili Pražsky hrad, kde sme mali šťastie a stihli sme výmenu stráží.

Cestovali sme aj metrom. Pre tých, ktorí ním ešte v živote nejazdili, bolo ľahké zabľúdiť. Niektorí z nás boli aj na

Petřínskej rozhľadni – malej pražskej Eiffelovke. Z jej vrcholu sa ponúka celá Praha ako na dlani. Nakoniec sme absolvovali exkurziu v Národnom múzeu, ktoré bolo také veľké, že aj keby sme celé dni strávili tam, stále by bolo na čo pozerat.

Ani sme sa nenazdali a bol čas baliť kufre a pripravovať sa na cestu domov. Odchádzali sme plní zaujímavých zážitkov s myšlienkou, že na Prahu budeme dlho a s radosťou spomínať.

Matúš Určiek, 2. B

Milí čitatelia!
V novembri začína obdobie plné stresu, predvianočných nákupov a padajúceho snehu, ukrytých pod vanilkovým vánkom prichádzajúcich sviatkov. No jedenásty mesiac v roku vždy so sebou prinášal aj niečo iné, niečo, čo patrí a bude patriť nám, študentom. Pred 71 rokmi, keď v Prahe vyšlo do ulíc niekoľko stoviek študentov s presvedčením postaviť sa proti nacistickej okupácii, ešte nikto netušil, aký veľký dopad to bude mať pre spoločnosť. V novembri 1989 študenti vyšli do ulíc opäť a podarilo sa im niečo, čo nikto nečakal. Zvrhnutie socialistickej diktatúry prinieslo tisíce nových možností a víziu slobodného života nielen pre nás, študentov.

Aj tento rok prebehli na Gymnáziu v Púchove oslavy Dňa študentstva, pripomínajúce, že sme mladá generácia, ktorá môže niečo zmeniť. Áno, aj o tom bude toto číslo Gympsy.

Katarína Bradáčová, VII. O

(Pokračovanie zo str. 8)

som prišiel až okolo desiatej. Býval som dva roky tam, kde je jazykový kabinet, a pre istotu som na ňom menil zámky v teplákoch. Jedna žiačka ma tam videla, a keď som na druhý deň prišiel podľa rozvrhu do triedy, pozerá na mňa a hovorí: „A ten nový školník tu čo chce?“ No a mali sme aj jedného žiaka, ktorý bol trochu mohutnejší, takže keď prvýkrát prišiel do školy, tretiaci mu otvárali dvere. A keď zistili, že je to študent, ešte ho aj ubili. Vtipných zážitkov je veľa.

● Ako sa na školstvo pozeráte s odstupom času?

p. p. Schreiberová: Školstvo sa zmenilo. Kedysi bolo menej učiva a bolo ucelenejšie, teraz máte toho viac a zdá sa mi, že viete menej, ako vedeli žiaci kedysi. Bol v tom väčší systém a myslím, že sa vám nechce toľko učiť, lebo toho máte viac. A ďalšia vec je, že decká sú teraz sebedomejšie, drzejšie a vzťah je uvoľnenejší. Osobne si myslím, že v tých začiatkoch by si žiaci nedovolili klásť učiteľom také otázky, aké kladú teraz.

p. p. Topor: Zdá sa mi, že v mojich začiatkoch bolo školstvo lepšie organizované. Aj učiteľ, aj žiaci vedeli, čo majú robiť a čo je ich povinnosťou. Ale teraz veľmi vzrástli požiadavky zo strany žiaka a žiaci zabúdajú, že

ZAKECALI SME SA...s tromi profesormi - šesťdesiatnikmi Od vás samých závisí, čo z vás bude...

Pán profesor Topor.

aj oni majú povinnosti. Medzi tým, čo očakávajú od školy a tým, čo by mali oni dať sebe a škole, by mala byť nejaká rovnováha. V porovnaní s minulosťou mi trochu vadí, že na toto zabúdajú. Niektorí žiaci si totiž mylia demokraciu s anarchiou.

p. p. Horváth: Som presvedčený, že študenti vždy skúšajú, koľko im učiteľ dovolí. Takže som zástancom toho, že by mali byť vopred dohodnuté pravidlá hry a myslím si, že pokiaľ ich ja nebudem porušovať, študenti ich nebudú porušovať tiež.

Trochu ma mrzí, že študent viac urobí pre učiteľa, ktorého sa bojí, ako pre toho, s ktorým dobre vychádza. Som rád, že som si vybral toto povolanie, pretože nie som mamonár. Myslím si, že je dobre, keď má človek peniaze, keď ich potrebuje a ešte lepšie, keď ich nepotrebuje. Takže, ako učiteľ rozhodne zbohatlík nie som. Mladí ľudia mi väčšinou dávajú silu a pocit, že som mladý. Len občas sa nájde dobrák (ja hovorím, že nepokradol inteligenciu a slušnosť), ktorý vie človeka rozhodnúť, a vtedy mám chuť to zabaliť a skončiť. Ale myslím si, že na gymnáziu má väčšina deciek slušné IQ a dá sa s nimi.

● Išli by ste znova na učiteľstvo?

p. p. Schreiberová: Áno! Od malička som chcela byť učiteľkou. Ako dieťa som vždy tvrdila, že budem učiteľka, a splnilo sa mi to. Naplňa ma to a som s tým spokojná.

p. p. Topor: Pôvodne som chcel študovať niečo iné – vedecký smer, ale učiteľstvo bol môj druhý cieľ - mal som to stále ako zálohu. Rád robím s deťmi a vôbec s ľuďmi. Udržiava ma to psychicky aj fyzicky v pohode a v kondícii.

Odkaz pre žiakov:

„Od vás samých závisí, čo z vás bude. Každý má nárok na slabší deň, ale mal by presvedčiť učiteľa o tom, čo v ňom je. Každý je strojom svojho šťastia.“

(p. p. Horváth)

„Učte sa, učte sa, učte sa. Príjimačky sú náročné. Dobré sú aj aktivity, napríklad na stužkových človek vidí, že niekedy vás posudzujeme jednostranne, ale vzdelanie je dôležité.“

(p. p. Schreiberová)

p. p. Horváth: Ja som optimista a verím, že aj na Slovensko príde deň, kedy si učiteľ bude môcť dovoliť kúpiť to, na čo bude mať chuť a čo bude potrebovať, a nebude musieť trikrát otáčať euro. Takže aj keď mám skúsenosti, že to nie je slasť, asi by som sa dal na to znova nahovoriť. Má to mnohé plusy a hovorím, ja sa dobre cítim medzi mladými.

Naším jubileantom želáme veľa zdravia, šťastia a hlavne ešte veľa odučených rokov!

Pýtala sa Veronika Filová, VII. O

Deň študentstva - deň venovaný NÁM

Keď som ráno 16. 11. otvorila dvere do školy a nazrela do vestibulu, zbadala som bohato vybavenú aparatúru našej školskej kapely. Pousmiala som sa s vedomím, že sa určite pôjdem šialene vyškriekať, aby som sa ukázala ako fanúšik a podporila chalanov potleskom.

Vedela som, že na tento deň je prichystaných množstvo aktivít

pre nás, študentov, a preto som sa rozhodla pre malú prechádzku školou. Cestou okolo chemického laboratória som zacítila vôňu tropického ovocia a škorice. Nakukla som dnu. Sedelo tam množstvo kreatívnych dievčat - pletli náramky a vyrábali voňavé

mydielka. Po tvorivých dielňach nasledovalo Rock Café, kde sa dalo vyblázniť ako na rockovom koncerte, prípadne sa previezť na starej retro Babete.

Takisto ste sa mohli dať strhnúť rytmom samby, rumbly alebo sa išť naučiť pár valčíkových krokov na aktivite s tanečným charakterom.

V telocvični sa ozval zvuk píšťalky, ktorý oznamoval začiatok florbalového turnaja. Na moje prekvapenie hrali dievčatá aj chlapi. Pre pohybovo zdatných tu bol aj stolnotenisový turnaj. Na konci mojej púte som narazila na zaujímavé poznávacie aktivity pre budúcich fyzikov a geografov.

Po viac ako hodinovej prechádzke po škole som sa vrátila späť do vestibulu, aby som zhrnula svoje zážitky a rozhodla jediný deň v roku, ktorý patrí nám. Myslím, že dopadol skvele a skutočne každý si prišiel na svoje.

Barbora Krchňavá, VII. O

COMING SOON ALEBO V ĎALŠOM ČÍSLE NÁJDETE: Prekvapenie!!! Milí čitatelia, radi by sme vás pozvali na fotografickú vernisáž Lukáša Miškára, ktorá bola na prvom poschodí starej budovy gymnázia otvorená dňa 1. 12. 2010.

Redakčná rada: Katka Bradáčová, Dominika Hozdeková, Veronika Filová, Tomáš Schügerl, Matúš Uríček, Tomáš Skokňa, Viktória Ondříčková, Dominika Slaninková, Nikola Bartošová, Miňo Lapuník. Kontakt: gympsy@centrum.sk. Odborný dozor: Martina Boleková. Grafický návrh názvu: Roman Muška